

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně B. E. D. proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 9. února 2010, č. j. CPR-14036-1/ČJ-2009-9CPR-C215,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 13. srpna 2009 zamítla Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť nepředložila náležitosti stanovené zákonem (konkrétně skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, resp. občana České republiky), a dále tu bylo důvodné nebezpečí, že by mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 87e odst. 1 ve spojení s 87d odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky]. Žalobkyně hodnověrným způsobem nedoložila, že má s občanem Evropské unie (zde s panem M. Ž.) trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že s ním žije ve společné domácnosti; svým jednáním také závažně narušila veřejný pořádek. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti nezasáhne nepřiměřeně do soukromého a rodinného života žalobkyně – právě s ohledem na to, že tvrzený vztah s panem Ž. nelze považovat za vztah trvalý.

Odvolání žalobkyně zamítla Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 9. února 2010 a napadené rozhodnutí potvrdila; ve všem se přitom ztotožnila s rozhodnutím prvního stupně.

Žalobkyně v žalobě namítla, že doložila všechny dokumenty nutné pro kladné vyřízení žádosti; opakovaně vyzývala správní orgán, aby specifikoval, jaký listinný doklad podle něj prokazuje naplnění § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ale marně. Podle žalobkyně takový listinný doklad ani neexistuje, vždy je třeba vycházet z místních šetření a výpovědí účastníků, případně svědků. Účastníci (tj. žalobkyně a M. Ž.) při místním šetření prokázali sdílení společné domácnosti (oba měli v bytě osobní věci, sdílení společné domácnosti potvrdili i sousedé), oba v tomto směru i vypovídali a potvrzují to i další listinné důkazy založené ve spisu. Žalobkyně dále obsáhle vyložila obsah pojmu veřejný pořádek v nejnovější judikatuře; namítla přitom, že tento pojem je třeba vykládat restriktivně a že její vlastní jednání do rozsahu tohoto pojmu nespadá. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních správního řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na svých závěrech a navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba není důvodná.

Podle § 87d odst. 1 písm. a) ve spojení s § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. zamítne Policie žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, jestliže žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem. Podle § 87d odst. 1 písm. c) pak Policie zamítne žádost, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. (Žalobkyně se v žalobě dovolávala § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., toto ustanovení se však týká žádosti o povolení k trvalému pobytu a v této věci nebylo užito.)

Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že kvalifikace jejího jednání, spočívajícího v neoprávněném vstupu a pobytu na území ČR, nemůže obstát. Pojem „závažné narušení veřejného pořádku“, s kterým pracuje zákon č. 326/1999 Sb., se v soudní praxi vyskytuje zejména v souvislosti s žádostmi o povolení k přechodnému a trvalému pobytu a také jde o jeden z důvodů pro správní vyhoštění z přechodného pobytu na území. Judikatura vykládající tento pojem byla v posledních letech poměrně nejednotná; v jednom případě soudy považovaly za závažné narušení veřejného pořádku již skutečnost, že cizinec uzavřel účelové manželství (srov. č. 1335/2007 Sb. NSS), v dalším naproti tomu bylo zdůrazněno, že závažné narušení veřejného pořádku nemusí být dáno ani tehdy, pokud byl cizinec odsouzen za trestný čin (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, www.nssoud.cz).

Otázka výkladu pojmu – konkrétně ve věci týkající se správního vyhoštění – byla proto předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který svým usnesením ze dne 26. 7. 2011 ve věci 3 As 4/2010 (publikováno pod č. 2420/2011 Sb. NSS) vyslovil, že narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. (pro které lze cizince vyhostit) může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. V odůvodnění se rozšířený senát věnoval i některým typickým konkrétním jednáním, která byla v dosavadní judikatuře považována za závažné narušení veřejného pořádku; dospěl přitom k závěru, že skutečné, aktuální a závažné ohrožení základního zájmu společnosti nepředstavuje ani samotný nelegální vstup či nelegální pobyt na území ČR, ani skutečnost, že cizinec uzavřel účelové manželství. K tomu rozšířený senát poukázal – kromě samotného textu zákona, který by neměl být vykládán extenzivně – také na text směrnice 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, která ve svém čl. 27 odst. 2 žádá, aby opatření z důvodu

veřejného pořádku byla provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a aby byla založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

Podle městského soudu je nutno tyto závěry použít i v případě nyní projednávaném. Celkovou „pobytovou strategii“ žalobkyně, která spočívá ve snaze prodloužit si pobyt na základě tvrzeňých vztahů s různými muži, lze hodnotit jako jednání, které nenaplnuje účel zákona, případně jej obchází, nejde však o závažné narušení veřejného pořádku, pokud k němu nepřistoupí další skutečnosti bezprostředně ohrožující některý ze základních zájmů společnosti – což se v této věci nestalo.

Naproti tomu ob stojí důvod podle § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobkyně v skutku nedoložila, že žije s panem Ž. ve vztahu obdobném vztahu rodinnému a ve společné domácnosti. Je pravda, že správní orgán nesdělil žalobkyni, jakým konkrétním dokladem by měla prokázat splnění zákonných náležitostí, to ovšem nečiní jeho postup nezákonným. Soud má za to, že takový doklad ani dost dobře pojmenovat nelze a zpravidla se bude jednat o souhrn důkazních prostředků (cizinec a občan ČR mohou předložit nejen společnou nájemní smlouvu, ale například i doklad o tom, že společně a dlouhodobě hradí své výdaje na základní životní potřeby včetně bydlení; cizinec také může navrhnout výslech svědků, kteří by mohli potvrdit jeho dlouhodobé soužití s občanem ČR). Rozhodně však platí, že pouhá prohlášení cizince a občana ČR o tom, že spolu bydlí, a to na adrese, kde má cizinec pronajat byt, nemohou postačovat jako důkaz o společném soužití a o vztahu obdobném vztahu rodinnému. Stejně tak není důkazem dispoziční právo k účtu pro občana ČR: takové právo lze kdykoli zřídit komukoli, a majitel účtu je také může kdykoli zrušit.

Žalobkyně poukazuje na to, že její soužití s panem Ž. bylo prokázáno také při místním šetření, neboť ona i pan Ž. měli v bytě své osobní věci a také sousedé potvrdili jejich vzájemné soužití. Tato tvrzení ovšem neodpovídají skutečnosti, protože žádné místní šetření v této věci neproběhlo a k věci se nevyjadřovali žádní sousedé či vůbec jakékoli osoby odlišné od žalobkyně a pana Ž. Žalobkyně i pan Ž. shodně vypověděli, že se sice znají od listopadu 2008, ale bydlí spolu až od dubna 2009 (oba přitom mají manžela či manželku, se kterými však nežijí); žalobkyně logicky nemohla tvrdit delší dobu soužití, protože pouhý měsíc předtím ve své předešlé žádosti tvrdila – resp. z její žádosti plynulo – že žije se svým manželem panem R. D. Nelogičnosti související se změnou adresy údajné společné domácnosti nevysvětlila žalobkyně ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě. Sdílení společné domácnosti tedy nebylo prokázáno; prokázána nebyla ani další ze zákonných podmínek, a sice že žalobkyně má s občanem ČR vztah obdobný vztahu rodinnému. Ačkoli to zákon nevyjadřuje výslovně, takový vztah musí být z povahy věci vztahem dlouhodobým. Žalobkyně však sama do protokolu připustila, že se s panem Ž. poznala teprve před půl rokem a jako partneři spolu žijí po dobu ještě kratší; z toho je i bez bližších úvah zřejmé, že nemůže jít o (trvalý) vztah obdobný vztahu rodinnému. Tvrzení o vážném vztahu s panem Ž. je dále znevěrohodňováno žádostí žalobkyně z dubna 2009, v níž jako její nejen formální manžel, ale také faktický partner figuroval ještě pan R. D.

Není namístě rušit rozhodnutí správního orgánu, pokud ob stojí alespoň jeden z důvodů, pro který byla žádost žalobkyně zamítnuta; takový postup by byl v rozporu s principem ekonomie řízení, neboť žádost by i napodruhé musela být zamítnuta, byť tentokrát jen proto, že nebylo prokázáno společné soužití žalobkyně s panem Ž. (nikoli též pro rozpor jednání žalobkyně s veřejným pořádkem).

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 17. září 2014

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková